

[Alfred Jensen.]

den, der tjener de store penge, kan udse sig netop den kommune, hvor han slipper allerbilligst i skat. Det var egentlig det, man skulle forhindre, men det kan jeg ikke se opnås ved denne ordning. Jeg går dog ud fra, at også dette problem vil blive taget op til behandling i udvalget. Jeg kunne snarere tænke mig, at man i stedet for gik den vej at forhøje grænsen for ydelsen af erhvervsskat; men jeg afventer som sagt, hvilket resultat udvalget kommer til.

Dernæst vil jeg gerne sige et par bemærkninger om fremlæggelsen af skattelisterne. Jeg forstår, at der er nogle, der er meget glade for, at denne foranstaltning forsvinder. Jeg forstår ikke den glæde. Det forekommer mig at være rimeligt, at en kommuneskatteyder ikke alene har lejlighed til at kontrollere, hvad han selv skal betale i skat, men at han også kan se, hvordan hans medborgere er stillet. Den frygt, som det ærede medlem hr. Jens Chr. Christensen nærede for, at skatteyderne ude i kommunerne ikke altid forstod at tage hensyn til de ejendomsskatter og andre skatter, der er blevet betalt, men udelukkende så på indkomstskatten, nærer jeg ikke. Jeg tror nok, man kender forholdene. Men jeg forstår så udmærket, at man ikke er interesseret i at få disse forhold lagt frem, for i virkeligheden viser skattelisterne jo, hvor urimelig beskatningen er, hvor hårdt der skrives frem imod dem, der har små indkomster, og hvilke muligheder de mennesker, der har de store indkomster og kan leve højt, har for at slippe billigt i skat. Jeg stiller mig derfor negativt til de bestemmelser, som går ud på, at disse lister ikke skal fremlægges. Jeg mener, at de bør fremlægges, både for at man kan se, hvordan de enkelte personer er sat i skat, og for at man kan se, hvordan skattelovgivning i det hele taget virker. For min skyld må man gerne også opføre, hvad der betales i ejendomsskatter, så de interesserede kan tage det med i betragtning; men det kan ikke være rimeligt, at det kun er embedsmænd og myndigheder, der skal

kontrollere beskatningen; det må befolkningen, skatteyderne, også have mulighed for og ret til at være med til.

Dermed har jeg givet udtryk for vore synspunkter med hensyn til de foreliggende lovforslag. Jeg har ikke beskæftiget mig med de tre lovforslag, der kun tilsigter tekniske ændringer, men det siger sig selv, at kan der findes frem til ordninger, som vi kan gå ind for, vil de naturligvis få vor tilslutning. Det forekommer mig, at man i den forbindelse også i udvalget må se på de problemer, jeg har rejst om børnefradragsbeløbene, om de arbejdsløses skat og om indeholdelse af skat i arbejdsløshedsunderstøttelse og folkepension. Jeg opfordrer udvalget til at tage disse problemer op og sikre en forsvarlig og rimelig løsning, så at disse små indkomster ingen sinde kan gøres til genstand for modregning for skatter.

Helge Larsen: Jeg har taget ordet for at fremhæve et forhold i forbindelse med erhvervsskatten, som forekommer mig delvis at være blevet overset i den hidtidige debat.

Da erhvervsskatten i sin tid indførtes, var den et led i bestræbelserne for, at folk med store indtægter ikke skulle kunne unddrage sig en del af deres andel i samfundets fællesudgifter ved at flytte til en skattelykommune. Det var rimeligt, at dette skete. Men selv om erhvervsskatten i dag stadig for en del indtægters vedkommende vil have den virkning, som man tilsigtede i sin tid, har den nu også fået en anden og meget uheldig virkning. Samfundsudviklingen har medført, at erhvervsskatten i vid udstrækning er blevet en slags særskat på enkelte befolkningsgrupper, nemlig de yngre aldersklasser, de 30-40 årige, i kommunerne omkring de større bysamfund. Vi ved alle, hvorledes befolkningstilvæksten i disse år grupperer sig i de store bysamfund, og det ligger i sagens natur, at det bliver den yngre generation, der i størst tal deltager aktivt i denne befolkningsforskydning. Samtidig er